

K. Sørensen

“Naar Klokken falder til Slag.”

Uddrag af Bibelens Beretninger
i Digt og Rytme.

INDHOLD :

Første Del: “Den første Dom.”

Anden Del: “Skabelsen.”

Tredje Del: “Den faldne Slægt.”

Fjerde Del: “Saaledes elskede Gud Verden.”

FØRSTE DEL

Førend Bjergene fødtes, og Jord
og Jorderig blev til,
fra Evighed til Evighed er du, o Gud.

(Davids 51. 90,2)

- - -

Gud, du var før Tiden i Gang du satte,
du var, før det første Sekund blev til,
du var - nej, Tanken det ikke kan fatte,
du var, da - du er - nej, tie jeg vil.

Ja, jeg maa tie, min Tanke staar stille,
hvor kan jeg grunde, hvad Engle ej ved,
ydmyg jeg bøjer mig, eet kun jeg ville:
“Tro at du er - var fra Evighed.”

“DEN FØRSTE DOM.”

De Engle, som ikke varetog deres høje Hverv,
men forlod deres Bolig,
har Gud holdt forvaret med evige Lænker
i Mørket indtil Dømmen paa den store Dag.

(Judas Brev 1,6)

- - -

Bibelens Blade beretter
om Englenes store Fald,
at de imod Gud sig sætter
og svigter hans høje Kald.

Bibelens Blade forkynder
om Engle, som blev forstødt,
at de imod Herren synder
og har hans Naade forødt.

Hvad har jeg herom at sige?
Kun det, som Biblen slaar fast,
dens Aand vil jeg forevige,
thi Herrens Gerning har Hast.

Jeg vil fortælle om Himlen -
om Gud, ved hvem alt blev til,
om gode og onde i Vrimlen,
som Herren mig lede vil.

Hans Aand skal min Pen befale,
men mærk dig nøje mit Ord,
det bliver kun Billedtale,
min Tanke sig klæber ved Jord.

Saa følges vi ad i Aanden
i Fortidens Himmel ind
og beder: Gud tag os i Haanden
og giv os et ydmygt Sind.

“I HIMLEN FØR VERDEN VAR.”

Stille, gaa sagte, lad Tungen ej tale,
vi lister os ind i Himmerigs Sale,
hvor Herren fra Evighed bor.

Hys, hører du ej alt Englenes Sange
og Harpernes Brus, o, saa herlige Klange,
vi aldrig har hørt paa Jord.

Nu staar vi i Staden med Porte af Guld,
hvor er det dog lyst, nej, saa underfuld
en Glans har mit Øje ej set.

Saa stemmer jo Skriften: “Hvad Øje ej saa,
og Øje ej hørte er gemt til os smaa
hos Herren ved Engle beredt.” 1.Kor.2,9

Der er jo Gud Fader med Septret i Haand,
der Sønnen, og se, der den hellig Aand
på Troner, der straalere af Pragt.

Og se hvilket Lysskær, dog blænder det ej,
der udgaar fra Gud over Englenes Vej,
som ogsaa i Ordet er sagt.

Ja Gud er selv Lyset i Himlens Land,
hans Herlighed opfylder Staden,
og se, hvor det glitrer i Flodens Vand,
og guldbrolagt er jo Gaden.

Ja se hvilken Pragt, hvilket Mylder af Liv,
hvilken Fryd, der lægges for Dagen,
her kender man ikke til Strid eller Kiv,
man lever i Gud, “det er Sagen”.

Her hersker den Sande, den evige Fred,
en varig ufattelig Glæde,
fra Tidernes Morgen slet ingen ved,
hvor tungt det kan være at græde.

Lovprisning og Lovsang i Toner og Ord,
Oprigtighed, jublende Tak
fandt Genklang i Luften - paa Himmelens Jord,
og aldrig man hørte et "Ak".

En Tone, en Hyldest man stadig fornam,
og den var fra Evighed runden,
at leve var dette at leve i Ham
de tre, dog kun een Aand i Grunden.

Hvem kunde vel den Gaade klare
Treklangens Enhed aabenbare,
det evige Under forstaa.

Tre, som een Aand, de ser ham funkle,
som selv Keruber kan fordunkle,
de grunder ikke derpaa.

Gud Fader er, har altid været,
elsket, tilbedt, besungen, æret,
som Herren, der er det værd.

Han er Aanden, Lyset og Livet,
han har Saligheden dem givet,
og derfor har de ham kær.

I ham har man Livsfylden funden,
i ham er en Evighed runden,
foruden Gry eller Grav.

Kun der hvor Nød og Kummer findes,
Tidernes Strøm og Timer bindes,
bindes af ham, som dem gav.

Men Sorger kendtes slet ikke i Himlen,
man anede ikke i hele Vrimlen,
at Synd kunde fødes til Død.

Forstod den end ikke, da først den var inde,
man levede blot, lod Timerne rinde,
imens man Tilværelsen nød.

Derfor var man salig, frimodig og glad,
lod Strengene klinge til himmelske Kvad,
og ej om andet sig brød,
hver Tone bar i sig et "Bliv".

Een svang sig i Luften, en anden på Jorden,
hist danser en Flok til Basunernes Torden,
det vædder af sprudlende Liv.

Der kommer en Skare, jeg hører dem le
saa muntert, og der skal du bare se
en Flok, som lytter uden en Lyd
til Gabriels, Raphaels og Mikael's Tale,
hvo kan som de Guds Herlighed male,
saa Hjerterne fyldes med Fryd,
de sad jo i Gudernes Raad.

Glorien straal'er omkring deres Pande,
af Evigheds Minder man maatte sande,
at Gud havde brugt dem til Daad.

Og see dog deroppe mod Hvævingens blaa,
utallige Engle imod os staa,
der er en anseelig Flok.

De nærmer sig, nej hvor er der dog mange,
jeg tror man kan dem i Tusinder gange,
man aner det næppe nok.

Der høres fra Himlenes Himle et Brus,
med Vinden det stiger og falder,
de mange Titusinders Vingesus
paa alles Opmærksomhed kalder.

Den ventede Skare nu vender hjem,
med Vidundersange det klinger,
al Salighedsfylde de har i Gem,
og Himmerigs Klokker ringer
til Velkomst, mens de vinder frem.

De har nu fuldført de givne Hverv,
 har hæget om Borg som om Lilje,
 hver efter sin Evne har ydet sin Skærv
 med aaben og ærlig Vilje,
 drevet af Kærligheden
 til Gud, til Treenigheden.

At ingen er træ, man paa Bruset kan høre,
 Gud gjorde dem Arbejdet lifligt og let,
 snart skal i Triumf man til Bordet dem føre,
 hvor de i Guds Nærhed skal spise sig mæt
 i himmelsk og uskrømtet Lyst.

Og alles Øjne mod Sky sig hæver,
 betaget, henrykt Hjerterne bæver,
 man løfter sig Bryst ved Bryst.

Pludselig tier al højrøstet Tale,
 der sænker sig Fred over Himlens Sale,
 som Freden ved Livsflodens Kyst.

Harperne tier, og Sangen forstummer,
 Luften er kvægende, lun, men ej lummer,
 man føler sig frank og fri.

Selv Klokkeklengen man ikke fornemmer,
 thi Klokkernes Klemten til Sangen stemmer
 i fin og ren Harmoni.

Fyrsternes Lederskab, Højhed og Gunst,
 de udvalgte Titler forsvinder,
 alt vejres bort og forgaar som en Dunst
 paa Lykkens uanede Tinder,
 paa Trods af alt Liberi
 i dette sammen at være.

Og Gud synes glemt i Gensynets Fryd,
 man hører kun Stemmerne gjalde,
 opmærksom han følger den mindste Lyd,
 ved han, at nogen vil falde,
 ved han, hvad der er i Gære?

Hans Øjne følger dem hver især
 han over alt har Englene kær,
 langt over Magt og Ære.

Hvad er vel hele hans Guddomsmagt,
 hvad Kongekrone - hvad Purpurdragt,
 hvad Septer, Ære, Rigdom og Guld,
 at hele Himlen af Ynde er fuld,
 hvad Ædelstene og Perlerader,
 hvad Stadens guldbrolagte Gader,
 hvad heller det store krystalklare Hav
 hvis Bredder er fyldt med gylden Rav,
 den skovkranste Strand
 med det snehvide Sand,
 hvad Glæden, som alt dette gav?

Intet imod den Salighed
 at disse er salige Aander,
 intet imod den Liflighed
 at Himlen rummer Højhed og Fred,
 men hør: Gud Herren sig vaander.

Hvad er der? Kan jeg mine Øjne tro,
 Guds Ansigt sitrer i sæ Uro,
 det glimter jo vaadt i Øjet,
 en Taare triller ned ad hans Kind,
 har Gud dog Sorg i sit Fadersind?
 Nej, nu er han atter fornøjet.

Gud retter sit Blik mod Englene frem,
 han kan dem kende paa Stand,
 og hvisker: "Trods alt er jeg eet med dem
 i dette salige Land".

Der gaar et Stød gennem Englenes Flok,
 man Hænderne løfter mod Vennerne op,
 som de sig nærmer i Sky.

Basunerne runger i smeldende Stød,
 og Himlenes Hærskarer sammen bød,
 paany, paany og paany.

Fra Tusinders Strube en Velkomst lyde,
 som Himle kan ryste og Bjerger bryde,
 "Halleluja Brødre, velkommen frem
 til Staden, se, Porten er lukket paa Klem,
 velkommen, ja velkommen Hjem".

Et jublende Gensvar fra Luften runger:
 "Kom mød os i Sky med Tusinde Tunger,
 vi synger og spiller, vi jodler i Takt,
 begynd, stem i, stem i og giv Agt,
 vi genopfrisker vor gamle Pagt,
 kom mød os, saa holder vi Fest".

Og Englene fluks med Tilraab dem svarer:
 "Vi kommer med Sang, med klingre Fanfarer,
 enhver som han kan det bedst".

Da Strengene slog, saa det gjaldende klang
 og mødte hinanden med frydefuld Sang.
 I Luften er der nu flest.

Med Velkomstkys løb de hinanden i Favn,
 med hilsende Tilraab og vennesødt Navn,
 som ikke vi kender paa Jord.

Kan Mennesket tolke det himmelske Maal
 besudlet fra Hoved til Fodens Saal?
 Nej, men dog ane dets Ord.

De salige Skarer i Flok og Rad
 lod Strengene klinge og tone,
 en Hymne naede Gud, hvor han sad
 i lyttende Fryd paa sin Trone
 fra Englenes jublende Kor.

Der gaar et Vædd gennem Sjæl og Sind
 af uudsigelig Lykke,
 en Glædesfylde man lukker ind,
 som ej har sit Sidestykke,
 som ingen paa Jorden fatter.

Man møder kun Glæde og straalende Smil,
 dog Alvor iblandt, ser man nøjere til,
 imellem en klukkende Latter.

Og hver Gang man træffer en særlig Ven,
 man farer hinanden i Favnen hen
 med Ord som, "her har du mig atter".

Fortrolighed, Tillid og Kærlighed
 afspejler hvert Ansigt, hvert Fodefjed,
 en Fylde af navnløs Fred.

Man spørger straks til det kære Hjem,
 hvad Nyt man har dem at melde,
 man svarer: "Kun godt, men kom I frem,
 vi ber, lad vort Forslag gælde".

Fortæl det sidste, og ej fra Uhr,
 fortæl om de nye Tider,
 og siden hen er det saa vor Tur,
 men skynd jer, thi Tiden skrider.

Straks een beretter om Arbejdets Gang,
 fremført i improviseret Sang,
 det ofte paa Smilet kalder.

En Engel fortæller om Løjer og Leg,
 afbrudt af: "Der var jeg med" "og jeg" "og jeg",
 mens Latter i Luften Gjald.

En taler om Bjerger, om Sø og Skov,
 og en om de skønne Lunde,
 hvor Fugle kvidrede sang og sov,
 og en om de blanke Sunde.

En taler begejstret om Blomsterduft,
 om Farver, og hvad der er herligt.
 To mere alvorlige ynder Fornuft
 og taler om noget særligt.
 De skiller sig ud fra de andre.

Mens sammen de gennem Luften
for langt over de milhøje Tinder,
den ene sig til den anden betror,
og siger, med blussende Kinder:
"Min Ven, hvor er Gud dog stor,
at jeg i hans Lys maa vandre,
jeg fatter ikke, at det er mig givet
i Himmelens Land at bo".
"Naa ej, hvor vilde du leve Livet",
den anden spøgende lo.

"Vær nu alvorlig og afbryd mig ej
med sligt man skæmter ikke",
den første bebrejdende tog paa Vej,
(man ser den anden nikke).

"Det tjener Gud til evig Ære,
og ham jeg hylde maa,
at jeg i Himlens Land maa være,
det maa du da forstaa,
om ej den "mørke Herre".

Jeg sveg min Herre skønt ej med Agt,
jeg sluttede med mig selv en Pagt,
ja det, som var endnu være.

Men Herren synes at have glemt,
ganske, ganske, ganske bortgemt
det, som jeg ikke kan glemme.

Paa Trods betror han mig nye Hverv,
som var jeg ham fuldtro, fast og djærv,
jeger kan det i Aanden fornemme.

Guds Tillid, Guds Kærlighed alt, som er håndt
en flammende Glød i mit Hjerte har tændt,
den hele hans Gerning at fremme.

Kan jeg, jo, Gud giver Mod dertil,
jeg mærker hans Tillid og ser hans Smil
som varmer til Hjertegrunden.

I Sandhed "Gud er en hellig Aand",
jeg bøjer mig bly og kysser hans Haand
og græder med smil om Munden.

Naar Vennerne ned gennem svundne Tider
i uskrømtet Glæde mig tager i Favn,
med Undren mit Blik langs Rækkerne glider,
saa ofte jeg hører dem nævne mit Navn,
jeg ikke mere skal føle mig sky,
jeg er deres kære Broder paany,
at fatte det ej jeg formaar.

Nylig jeg maatte mig hos dem forhøre:
"Har I da glemt, hvad der hændte mig nys,
hvor kan min Tanke til Klarhed mig føre,
I mig belønner med Kærlighedskys".

"Holdt, vent lidt, min Ven", ham Vennen afbrød,
"Jeg fatter slet ikke din Tale,
du taler, som havde du været i Nød,
hvad er det jeg hører dig male,
jeg intet, slet intet forstaa."

"O, nej, det er sandt, det havde jeg glemt,
du var jo ej hjemme igaar,
det er noget meget, meget slemt,
at sige det, knap jeg formaar.

Min kære Broder, du ved jo ej,
hvad Smerte jeg Gud har voldt,
at jeg paany skulde gaa hans Vej,
jeg da ej for muligt holdt",
svarer den første og sukker.

"Saa hør, men vid det volder mig Sorg
at tale om Fyrstens Fald,
han er jo Leder i Himlens Borg
om ej som Sanger og Skjald.
For dig jeg Hjertet oplukker.

Den store Fyrste, skønt høj af Rang,
 var Ven af os begge to,
 han mig bærede Gang paa Gang,
 til sidst han til mig lo:
 "Du der med det store Kald,
 du gaar vel ikke og mugger."

"Kald", gentog jeg og saa ham i øjet ind,
 (hans Adfærd og Tone syntes mig vrang)
 "ja", svarede Fyrsten mig, "er du da blind",
 og Stemmen frimodig og frejdig klang,
 "du er bestemt til Ære og Magt,
 til Storhed, til Engle at føre,
 det har Gud tit for Dagen lagt,
 men Skridtet maa selv du gøre.

Vis ham at du er hans Tillid værd
 og at du elsker at staa ham nær
 paaskønner hans Tillid og Ære,
 bind ham en Krans med dit Segl din Skrift,
 da kaarer han dig til Daad og Bedrift,
 da skal du selv Æreskrans bære".

Ej Fyrstens Tale mig syntes god,
 men hvoraf var den udsprungen,
 og jeg, hvor kunde jeg vove at tro,
 at List laa skjult paa Tungen,
 jeg fulgte Fyrstens Raad.

Saa gik jeg da ud paa egen Haand,
 hvor Bjerger ved Bjerger sig kæde,
 min Tanke fløj højt med samt min Aand,
 af Sorg maatte siden jeg græde,
 jeg som ej før kendte Graad.

Jeg gik for at binde en Rosenkrans
 af Blomster, jeg selv havde funden,
 nu skulle det kendes, at jeg var hans
 min Adfærd af Værdighed runden.

Paa hvad jeg tænkte, jeg næppe ved,
 maaske dog i nogen Maade
 jeg glemte, at kun Afhængighed
 af Gud er den bærende Naade.

Jeg gik kun for at hæve mig selv
 og ikke for Gud at ære,
 jeg glemte, at Guds var Himlens Hvælv,
 at stor jeg selv vilde være.

Snart skulde jeg hæves til Højhed og Glans,
 til hovedet var det mig stegen,
 jeg lod mig forlokke af Kødets Sans,
 jeg bort fra min Gud var vegen.

Jeg af skar Blomster med Skarlagenskær,
 flammede, gyldne, orange,
 hver Farve synes mig mere kær,
 hver havde sin egen Nuance.

Snehvide, chanserende, mørkeblaa,
 højrøde og violette,
 og skønnere var de for hver jeg saa,
 den her, den der vil jeg sætte.

Men, hvor kan jeg skildre de Farver her,
 som om jeg min Brøde nød,
 jeg skulde fortælle, om hvad der saa sker,
 og ej hvad det til sig bød.

Jeg skulde fortælle, hvordan det gik,
 hvordan Gud mig viste mit Fald,
 hvordan han igen i Tale mig fik,
 saa atter jeg lød hans Kald.

Jeg plukkede Roser Buket ved Buket,
 bandt Krans, mens de laa ved min Fod,
 men Tornene stak, jeg sprang op med et Sæt,
 thi Blodet af Haanden mig stod.

Da faldt der som Skæl fra mit øje,
 jeg saa mit Fald og min Syndige Id.
 Jeg saa, at min Tanke var smudsig og graa,
 min Fred blev forvandlet til Splid.

I Rædsel var hele min Glæde endt,
 og Kransen faldt ud af min Haand,
 jeg var jo ej hid af Herren sendt,
 jeg gik ved min egen Aand.

Jeg vendte mig brat for paa Bjergets Sti
 at ile mod Hjemmet ned,
 min Sjæl var Sorgfuld, min Lykke forbi,
 og Foden paa Stien gled.

Hvor før jeg saa glad gik mod Bjergetind,
 var Vejen nu knudret og svær,
 min Fod var saa tung og saa mørkt mit Sind
 en Afmagt mig syntes nær.

Jeg raabte og bad: "Du min Herre god,
 forbarm dig og før mig hjem,
 jeg vilde lægge en Krans for din Fod,
 nu ved jeg ej Vejen frem."

Da lød der en Røst fra Bjærgets Skrænt:
 "Gud Fader sendte sin Søn,
 han bød mig og sagde: Min Engel hent,
 frygt ikke, Gud hørte din Bøn."

Han førte mig ind, hvor Gud Fader sad
 og lagde mig i hans Favn,
 skamfuld, fortvivlet jeg hulkende bad:
 "Tilgiv mig i Sønnens Navn."

Da faldt en Taare ned paa min Haand,
 den brændte mit Hjerte som Ild,
 den snørede sammen mit Tungebaand,
 var Herren saa god og mild.

Guds Stemme bævende tilsløret lød:
 "Mit Barn, det kunde jo blevet din Død,
 mit Barn, hvorfor for du vild."

Da svarede Sønnen i mit Sted:
 "Dit Barn er fortvivlet og ør,
 i Fristerens Snare, han faldt og gled,
 han vidste det ikke før.

Jeg reddede Barnet paa dit Bud,
 nu gaar det ej mere i Selvet ud,
 dit Barn du tilgive Bør."

Gud Fader svarede glad: "Min Søn,
 med Glæde opfylder jeg din Bøn.
 Nej, Barnet ej Faren forstod."

Til mig Gud hviskede alvorfuldt,
 mens ydmyg jeg sank for hans Fod:
 "Din Skyld i Glemselens Dyb er skjult,
 din Kærlighed vorde din Bod.

Saa hvil igen i min stærke Favn,
 stol ej paa din egen Vej
 og øv din Daad i din Herres Navn,
 men fristes du, da sig nej.

Du følte min Tanke og lød mit Kald,
 da Blodet fra Haanden dig faldt,
 derfor skal det tolkes af hver en Skjald,
 "Han lyttede, da der blev kaldt."

Den hellige Aand nu traadte mig nær,
 han talte med løftede Hænder:
 "Min Fred jeg dig giver, velkommen vær,
 din Sorg jeg til Salighed vender."

Alt Jubelen bruste i tonende Sang
 fra Tusinders Struber og Strenge,
 en Velkomstsang lød og et Kvad, der klang,
 som jeg vil huske saa længe
 i Himlen jeg har min Gang,
 her skal du høre, min Ven.

“Hossanna, Hossanna, vor Lykkes Gud,
 treenig du troner i kongeligt Skrud,
 al Saligheds Giver og Kilde,
 din Kærlighed strækker til nær og fjern,
 du er den vaklendes Vagt og Værn,
 vor lykke var det, du vilde
 igennem al Evighed hen,
 igennem al Evighed hen.”

Min ven, mon du nu forstaar?”

Den anden ham svarede: “Broder min,
 hvor er du redelig, ydmyg og fin,
 jeg er ikke stor som du,
 ja, jeg forstaar dig nu,
 du langt mig overgaar.

Vel tjener jeg Gud paa den bedste Maade,
 men grunde saa over Herrens Naade
 nej, dertil er jeg for lille.

Guds Kald jeg følger med salig Glæde,
 og skulde jeg som Guds Skovisk træde,
 da vilde jeg frem mig stille.

Gud er Herren, Herren tilfulde,
 hvor kan man fatte det underfulde,
 at han for alle har Omsorg nok.”

Ubevidst bort fra Skaren de iler,
 den frelste Engel tier og smiler
 og fjerner en Pandelok.

Den anden Engel fortsætter:

“Min Gud jeg ser i Højhed og Pragt
 paa Himmelens Kongesæde,
 jeg er med ham og hans i Pagt,
 jeg sammen med disse kvæde
 den Sang, som de stemmer i.

Og Broder, nu du har dette fortalt,
 at Gud dig rejste og tilgav alt
 og stod dig i Faldet bi,
 da undres jeg, at jeg slap fri.

Hvis ikke Gud Herren kendte den Kunst
 at stænge for tiltænkte Vunder,
 var Flid og Redelighed omsonst,
 o Under, o Under, o Under.

Jeg fyldes med en usigelig Fryd,
 o Broder, havde jeg blot din Dyd,
 jeg næsten din Lod dig misunder.”

Han mødte et straalende taarefyldt Blik
 usigelig saligt, og Svaret han fik
 var grundende, velovervejjet:

“Den meget forlades maa elske stort,
 hvor vilde jeg ønske min Synd ugjort,
 dog Lykken jeg aldrig har ejet,
 som jeg den ejer i denne Stund,
 jeg fik den fornyet af Herrens Mund
 fik rigelig den tilvejet.

Tilgivelse jeg af min Herre fik.
 Tænk, Sønnen ud efter Barnet gik
 og ledte, til han fik det bjerget.

Der randt fra den andens Økrog
 en Taare, og Vennens Haand han tog,
 det trak ham saa sært ved Munden,
 han Vennen ind til sit Hjerte drog,
 og grædende Armen om ham slog,
 helt sædsonst det var i Grunden,
 de to er, som sammensværget.

“Min Broder”, med et han bryder ud,
 mens Taarerne flyder og flyder,
 “jeg ser først nu, hvor jeg elskes af Gud
 hvor meget hans Omsorg betyder,
 vi begge er blevet hærget.

Den Røst, som sveg dig, har ogsaa jeg hørt,
 ja vel de hundrede Gange,
 nu ved jeg, at naar jeg ej blev forført,
 jeg selv ej deraf kan prange.

Gud vogtede mig som sin Øesten
 bevarede mig i min Færd,
 naar Fristeren mig under Øjne tren,
 var Herren mig altid nær.

Nu ved jeg klart, at naar ikke jeg faldt,
 maa Herren jeg prise des mere,
 thi det min evige Salighed gjalt,
 Gud Fader ske Hyldest og Ære,
 jeg er ej Guds Naade værd.”

- - -

Saa inderligt deler de Aand og Ord,
 at Tiden de ej fornemmer
 bort, bort fra Skaren de to opfor
 til Højder, hvorhen der ej er Spor,
 saa ganske de hine glemmer.

Mens Vennerne taler om disse Ting
 og mere, som Gud dem heler,
 vi bryder af for vor Tankering,
 og søger Skarerne i et Sving,
 at høre hvad godt de deler.

Hys, hører jeg ej alt Harpebrus,
 skønt Englene ej jeg ser,
 o nej, det var vist kun Vindens Sus,
 skal jeg dem ej finde mer.

Dog jo, nu hørte jeg Toner igen,
 vi sætter kun lige ned,
 kom skynd dig, skynd dig, skynd dig min Ven,
 jeg tror de er lige ved.

Stille du, stille, hørte du ej,
 hvor Tone mod Tone klang,
 nu baner og Trommens Lyd sig Vej,
 harmonisk til Englenes Sang.

Ja hør hvor det bruser af Strengelæg
 til Hornets og Fløjtens Toner,
 o, maatte mit Hjerte dog gribes, saa jeg
 i hele min Vandel, paa hele min Vej,
 saa, priste min Gud, min Forsoner.

Hør nu hvor det toner af Englesang,
 af Tusinders jublende Stemmer,
 har først man det hørt, blot en eneste Gang,
 og Hjertet fornummet den himmelske Klang,
 man aldrig, aldrig det glemmer.

Der er de, jeg hører en enlig Røst,
 fortælle om sine Bedrifter,
 de alle er fuldført uden Brøst,
 og nu staar de færdige, Gud til Trøst.
 “De alt for hinanden skrifter”.

En anden fortæller Glad om sin Daad,
som Herren har ham beskikket,
man undres over Guds vise Raad,
men Tillid ser man i Blikket.

En tredie beretter henrykt om sin
Mission paa de evige Høje,
"een Bolig endnu er føjet til min",
han siger med Fryd i sit Øje;
og derefter følger flere.

En Engel, som endnu intet har sagt,
paa Sprængpunktet til sidst er bragt,
han smiler og siger med mere:

"Tolv Troner værdig til Kongebyrd
med Guldbrokader, som Venner syr,
staar færdige hver til sin Herre.

Til hvem? Ja spørger man sin Forstand,
den siger, til ingen af dette Land,
men sikkert til Mænd af Ære.

(Lukas 22,29—30)

Men hvem kan grunde, hvad Gud kun ved,
et Folkefærd der beredes Sted
af utalte Tusinders Hære."

Saa samtalte Skaren i Luftens blaa
om kommende Tider og Slægter
hvis Velfærd, Herren paa Hjerte laa,
og dertil for Gud man fægter.

Gud skaber en herlig Arvelod,
en Bolig, et Fristed ved Livets Flod,
for elskede Millioner,
som salige sammen med dem engang
skal synge for Gud den nye Sang,
de sæksomt klingende Toner.

"Den nye Sang med den dybe Klang,
den, som vi lige har lært."
Raabet frem ved Emnet sprang,
og Emnet var særlig kært.

Fuldtone Sang til Fløjte og Luth,
skiftende blidt mellem Moll og Dur,
istemtes af Fyrste saavel som Gut,
i Spørgsmaal og Svar efter Tur.

Profetiske Kvad om det nye, der kommer
ledsages af Harper, mens Bassen brummer
i Kor i det væddige Rum.

Trompeter og Lurer i Luften gjalder,
selv Vingesuset i Takten falder
til Trommernes hule Bom, Bom,
saa Himlene rystes af Tonebruset
i skævende Fryd over Faderhuset,
mens Klokkerne kalder "Kom, Kom."

Et "Ære og Pris, Halleluja, Amen"
istemmes af hele Skaren tilsammen,
og dette var særlig svært.

Da mærkes med et, at der mangler en Stemme,
en underlig Uro man straks kan fornemme;
thi sligt er ej hændet dem før,
man savner en Tone, et "Vi vi, vi vi,"
det skaber i Sangen en Disharmoni,
mens Rytmerne stiger og falder.

Forvirret man stirrer paa Engelen hen,
om dog ikke Tonen skal komme igen,
man paa dens Opmærksomhed kalder;
thi dette ej taale, man bør.

Og Englene søger ængstelig bange
den drømmende Spillers Øjne at fange,
man fatter ej, at han tør.

Man hvisker sagte med Bøn og Smil:
 "Bring Takten paa Fode, vaagn op og spil,
 stem i, vaagn nu op og hør."

Men Englen er ganske i Tanker falden,
 han mærker slet ikke den sagte Kalden
 de hidsende Tilraab: "Stem i, stem i.

Vaagn op, vaagn op, lad Strengene klinge,
 hvad kan dig dog saa fra Fatningen bringe,"
 thi Kaldet gaa Øret forbi.

Sanseløst, tomt ud i Rummet han skuer,
 paa Kinden en glødende Feberplet luer,
 i afsindig Skræk det om Munden trækker,
 afværgende for sig han Hænderne strækker,
 i Tanken langt borte, slet intet han sanser,
 at Sangen er afbrudt, at Engle ej danser,
 han ligner en Søvngænger uden Haab,
 han hører slet ikke de kaldende Raab,
 igen til Orde man tog:

"Vaagn op, kære Broder, hvad fattes dig dog,
 hvi er du saa tavs, hvorfor gløder din Kind,
 du er jo dog ellers saa fattet og klog,
 saa svar! Hvad oprører dit Sind?
 Men intet tilraab forslog.

De slaar om Vennen ængstelig Kreds,
 han maa dog kunne stilles tilfreds
 hvad saa i hans Hjerte bor.

En Overfyrste hen til ham gaar,
 og Englen varsomt paa Skulderen slaar
 og spørger i venlige Ord:

"Hvad fattes dig Broder, hvorfor er du bange,
 hvad er det, som trykker dig saa,
 sig frem, vi dig trøster med kærlige Sange,
 du maa dog vor Tale forstaa,
 vi intet ondt dig tiltror.

Fortæl kære Broder, hvorover du sørger,
 fortæl, og vi finder paa Raad,
 hvad er dig hændt", saa nænsomt han spørger,
 men da brast Englen i Graad.

Han skælver og ryster, imens han blegner,
 ham Fyrsten griber, inden han segner
 og holder ham i sin Haand.

Han stille stryger den banges Hænder,
 og Livet atter tilbage vender
 til Legeme Sjæl og Aand.

Nu siger Fyrsten: "Du kære, du græder,
 alt imens vi synger Gud Ære og Hæder,
 hvad binder din Stemmes Baand."

Da samlede Englen de brudte Tanker,
 skønt Hjertet højt i Brystet banker
 unseelig stirrer han ned,
 men endnu svarer han ikke, inden
 at han har følt sig op til Kinden,
 som atter er brændende hed.

"O, store Fyrste, Guds Gernings Leder
 hvad skal jeg sige, jeg bønligt beder,
 jeg tør ej tolke mit Hjertes Ve,
 hvad mig er hændet, vist ingen fatter,
 o Fyrste, hvis du din Engel skatter
 saa lad mig Barmhjertighed ske."

Da svarede Fyrsten og slap hans Arm:
 "Fortæl kun alt hvad dit Hjerte lider,
 jeg er din Ven gennem alle Tider,
 derfor jeg hører dig uden Harm.

Løft op dit Øje og tal kun frit,
 at du er sandru, ved vi alle,
 enhver med Fryd dig Ven vil kalde,
 det har de jo bevist dig tit.

Tal og fortæl, vi vil dig høre,
din Sag jeg vil for Herren føre,
han dømmes i stort og lidt."

Da løftede Engelen bly sit Blik
og saa ind i Fyrstens Øje,
mens Vennerne kærligt gav Nik ved Nik,
man ser ham ydmygt sig bøje.

"Min høje Fyrste, jeg tilkommer Straf,
om jeg din Nøden adlyder,
og naar jeg dog taler, det kommer af,
at min kære Fyrste det byder,"
stammede Engelen myg.

"Dog, hvor skal jeg styre mit Hjertes Slag,
saa voldsomt i Brystet det banker,
min høje Fyrste du bære ej Nag,
naar jeg paa dit Bud fremlægger min Sag,
det er ej forvirrede Tanker,
skønt du maa tro, jeg er syg.

Men hvor tør jeg sige, ja tænke blot
Tanker, som Tillid ophæver,
Ting om Guds Engle som ikke er godt,
thi mere end Mod det kræver,
det vilde jo være styg."

Den høje Fyrste svarede mildt:
"Fortæl kun, du intet fortie,
har selv en Fyrste sig overilt,
vil trøsstig paa Dommen vi bie,
fortæl kun og kom imens i Hu,
at Gud har et vaagent Øje,
hans Hjerte ej daares et eneste Nu,
sin elskedes Sag vil han føre,
derfor kan du være tryg."

Da svarede Englen med hovedet bøjet:
"Saa mange Ting her er sammenføjjet,
at ikke jeg fatter dem ret.

Man uden Samvittighed Herren skædder
og over ham falske Domme fædder
og tager hans Kærlighed let.

Den store Fyrste har svigtet sin Herre,
undsagt Gud, saa vidt det kan ses,
og fristet til Brud, hvad næsten er værre
mange af Vennernes Kreds,
altsammen bag Herrens Ryg.

Fyrsten dem fristede, ham de nu følger
bort fra Gud paa en uvis Vej,
de ikke engang med Skam det dølger,
kan nogen forstaa det? Nej.

O, høje Fyrste, maa Himle ej gyse,
Forfærdelse blege vor Kind,
maa Gud ikke harmes, i Vrede fnyse,
naar saa man haaner hans Sind,
det bringer dem i Galej.

Har Gud ej ophøjet "den mørke" - Manden
til Leder, som man det ser,
har Gud ikke fyldt vort Bæger til Randen
med Lykke, hvad ønsker man mer."
Han græder ved hvad, der sker.

Stumt havde man hørt med Øjne i Brand,
nu Spændingen Fyrstens Tunge løste,
han udbrød: "Broder, fortæl om du kan,
Gud skal i sin Visdom os trøste,
fortæl os det, som det er."

Han tog sig sammen og svarede blidt:
"Jeg havde faaet et Værk tildelt,
som jeg havde ønsket saa tit,
Skulpturens Linjer optog mig helt,
nu manglede der kun lidt
lidt Afpudsning her og der.

Da Fyrsten med Følge kom til mig hen",
 (han famler i Formen, begynder igen)
 "æh, ham du ved med de mørke Bryn,
 hvis Øe saa tit skød Lyn.

Fyrsten mig hilste samt Engleskaren
 og lo: "Men er du helt ilde faren,
 hvi farer du saadan fort,
 hvorfor dog saa travlt, hvi saadan ile,
 kom sæt dig hos os og nyd lidt Hvile,
 dit Arbejde er jo ej stort,
 lad du nu det være gjort."

Hans Tiltale var som en Snare tænkt,
 et Nu, jeg følte min Ligevægt trængt,
 men mente saa, det var Løjer blot,
 her havde jeg nær mig i Fædden hængt.
 (Det lød jo så muntert og flot.)

Slig Tale var ikke i Alvor sagt,
 et undrende Blik jeg dem sender,
 der maa være andet til Hensigt lagt,
 ej altid man Aarsagen kender,
 maaske et Bud fra Guds Slot.

Et Smil mig hen over Ansigtet fløj,
 skønt Talen mig ilde berørte,
 man ikke sig bort fra sit Ansvar løj
 om Sandhed i Skjoldet, man førte,
 hvad var han dog for en Skædm.

Hvilken Fadæse, jo, det var kønt,
 jeg svarede: "Hov, er det saadan fat,
 saa maa jeg betale med samme Mønt,
 jeg er vel Mand for min Hat,
 hvis ej, jeg skal sige min Hjelm."

Han skar en Grimasse og svarede haant:
 "Du lader blot, som om det er glemt,
 Gud har alt for længe din Ildhu laant,
 det er vel ikke saa slemt,
 om du skulle puste lidt,
 det gør vi andre saa tit."

"Glemme det Bud jeg fik af Guds Mund,"
 (jeg stirrede maalløs paa han en Stund)
 "Svigte den Tillid, som Gud mig viste,
 nej, dertil vilde jeg være den sidste,
 desuden min Ven, kan Gud ikke glemme,
 udbrød jeg med undrende Stemme,
 Gud vilde selv minde mig ved sin Aand
 og aldrig slippe min skævendende Haand,
 og han har mig alt paamindet."

Jeg tænkte og tænkte, men Tanken stod stille,
 hvad var det monstro de Venner vilde,
 hvad var det, som brændte i Sindet?

"Du misforstod Gud, da dette han bød,
 han kræver dog ikke saa meget,
 du siden for ham kan klage din Nød,
 han ved, at du aldrig har sveget,"
 lokkende Fyrstens Gensvar lød.

Jeg svarede: "Fyrste, Guds Bud jeg fik,
 min gerning maa føres til Ende,
 og hvis jeg nu fra det paa Halvvejen gik,
 Skamrødme min Kind maatte brænde,
 og det kunde blive min Død."

"Min Ven, du er for samvittighedsfuld
 til saadan en Gerning at øve,
 og var du min Tjener og var mig huld,
 jeg ikke med Løn skulle Tøve,
 derpaa kan du være vis.

Nu jokker du kun i den samme Baas
og træder til Tidernes Ende,
Gud anser dig kun for en lille Gaas,
hvis Tanke blot er som en lille Praas,
der stort ej fra smaat kan kende,
som let kan stilles tilfreds.

Han taler saa smukt om i Kærlighed
at virke paa bedste Maade,
sig mig, er det nogen Herlighed,
at nøjes man maa med Naade,
det kan jeg nu ikke se.

Han byder os til med Sind og Id
at virke til alles bedste
og sætter for sligt et Arbejde Tid,
skønt større du er end de fleste
din Troskab er som det pure Guld
uplettet og prøvet tilfulde,
han gør din Gerning kummerfuld,
du lønnes ej, som du skulde,
han gør dig din Lyst til Ve.

Mon Gud gør Ret, man nok tør spørge,
naar ej han lønner Redelighed,
men vil han ej, maa selv man sørge
for frem at komme til Værdighed,
se, det kalder jeg Retfærdighed.

“Og”, fortsatte Fyrsten, “Jeg dig skatter,
om ikke andre, jeg det fatter,
at født du er til større Daad.

Hvilken jeg ej engang tør gætte,
jeg til det største dig vilde sætte,
jeg skulde nok finde paa Raad,
thi jeg dertil har Sind.

Hæ stadig at gaa i den gamle Ring
og gædde for ingen Ting,
hvad bilder du dig ind.”

“Kom, slut dig til os, stemte flokken i,
den nye Hersker er ikke værre
end ham deroppe, som skød forbi,
vi kalder ogsaa Gud “Vorherre”.
Vælg nu, og bliv den gamle kvit,
vi holder med Tiden trit.”

Min Mund var lammet, mit Hjerte blev koldt,
var det da sandt, at mod Gud de fnøs,
havde den onde dem dette forvoldt,
ved Tanken jeg skjælv og gøs.

Jeg stod som forstenet, tvivlraadig og stum,
hvad var det dog for en Tale,
jeg stirrede paa dem raadvild og dum,
hvad Løgn de dog kunde male,
hvad var han dog for en Ven.

Det var som min Sansning smuldrede væk,
mit Ansigt talte om Tvivl eller Skræk,
og straks de begyndte igen.

Paany de forsøgte ad samme Vej,
de vilde bringe mig til Fald,
hvad ondt de gjorde, de vidste ej,
de fulgte ej mere Guds Kald,
til Herren sagde de “Nej”.

I Overtalelser brød de ud:
“Følg os og bryd med den gamle Gud,
du har ikke andet Valg;
thi større er ingen Hersker set,
end Fyrsten vi tjener, en ren Atlet,
den gamle er sat til Salg.”

“Du kommer til Ære og Værdighed,”
en af dem, en gammel Ven udbryder,
jeg hørte fra Læben ham slap en Ed,
“Min Sjæl” om du det fortryder.”

Mit Hjerte fyldtes med isnende Ve,
mit øje blev sløret, jeg kunne ej se
paa Brødrene uden at grue.

Da var det, som løstes min Tunges Baand,
saa atter jeg kunde tale,
jeg hviskede: "Herre, du store Aand,
jeg mig til din Hjælp befale,
de vil fra dit Hjerte mig true."

Forfærdet jeg raabte: "Hvem er jeg vel
at jeg skulde gaa med Gud i Rette
og bytte med Himmerigs Fryd og Hel,
men han skal dog Skellet sætte,
saa Ondskab og Godhed ej gaar paa Rad,
i Evighed, Gud skal ej lægges for Had,
ej heller hans Englehær.

Jeg tror paa Gud og hans evige Naade,
han er min Herre, og han skal raade;
thi har jeg min Salighed kær.

Det Vandvid er om andet, I prøver
o Venner, lyt ej til den grumme Rø--

"Jeg tror vel ogsaa", mig Fyrsten afbryder,
men Vrede gennem hans Tale syder,
"jeg tror paa Gud, og jeg tror paa mig selv,
og denne Tro som en frossen Elv
skal knuse jer alle, "Død og Pine",
den Tro er nok for mig og mine,
klodsede Isbræ tag og kælv".

Mit Blik gled op mod Luftens blaa,
jeg hørte Sang, en Flok jeg saa
paa Himlens klare Bue.
Jeg bad: "Tak Gud, at du er nær,
du glemmer ej den, du har kær,
saa skal jeg ikke grue,
du fylder Himlens Hvælv."

Jeg svarede stille med tvungen Ro:
"Ja Fyrste, du tror, men hvilken Tro,
du tror jo kun paa dig selv,
men tror du det er nok."

Flokken endnu paa Jordsvolden sad,
nu springer de op og lytter,
Fyrsten skriger i glødende Had:
"Du tror, men nu du bytter,
du kælelystne Brok."

Med Armen efter mig han greb
for bort mig voldsok at føre,
og raabte: "Ræk mig eders Reb,
han skal min Vilje gøre,
det skal den hele flok."

Med Lynets hast jeg bort mig trak,
bort, bort paa Vindens Vinger,
befriet, men dog fyldt med "Ak",
jeg op mod hine svinger,
jeg snart paa Linje laa.

Bag ved mig lød der vilde Skrig:
"Vent blot, du snart skal spørge Lig,
det kan du bande paa."

Nu hørte jeg Sangens kære Ord
af Brødrene her, som hjemad for,
og Rytmerne hørtes saa:

"Kom Hjem, kom Hjem og arv de Riger,
som før du fødtes, dine var.
Kom Hjem, kom Hjem, nu Takken stiger,
den uskyldsræne Straffen bar,
kom Hjem, kom Hjem, hvor Engle bor,
Halleluja, Amen,
Halleluja, Amen,
i Evigheder, Halleluja."

Glæde mig greb, og Harpen blev stemt,
 hvad Nød jeg var i var næsten glemt,
 de jublende Sanges
 profetiske Klange
 gengav mig Fred i mit Sind.

I Saligheds Fryd jeg op mig svang,
 nu var jeg der, Vejen var ikke lang,
 jeg for mellem Vennerne ind,

Først nu blev min Tanke atter sløv
 ved Mindet om alt det onde,
 saa jeg for Takten var ganske døv,
 hvor kunde i sligt jeg bunde,
 det brænder endnu paa min Kind.

Nu, kære Fyrste, er alt fortalt,
 om hvad der mig hændte ved Mødet,
 jeg har i korthed gengivet alt,
 Tak, at I har lettet mig Stødet.”
 Et Lettelsens Suk fra ham steg.

“Dog er der en Sag, jeg straks maa bekende,
 mit Værk jeg ikke fik ført til Ende,
 jeg glemte det, da jeg veg.”

- - -

Knap havde Englen Beretningen endt,
 det sidste Sætning var næppe kendt,
 før Luften blev fyldt med Støj,
 forundret man lytter, dog intet man ser,
 skønt Jorden sig sænker mer og mer,
 nu da man højere fløj.

En Bjergknode løftet bag Skovens Bryn
 med takkede Kubler og Tinder
 har helt lukket af for det vide Syn,
 der bagved vist Støjen man finder.

Det lød som Fugle paa ilsom Flugt,
 som Voldsskrig man ikke kan tyde,
 som Bulder af Hære i Passets Slugt
 som Ekko af Tusinde Lyde.

Som Vindens Sus gennem Træers Kroner,
 som Storm, der hult gennem Skoven toner,
 som Vandflod, der ud over Klippen syder,
 som Havet, naar det mod Stranden bryder,
 eller man ved slet ikke hvordan.

Man ivrigt spejder med Haand for Øje,
 Fyrsten let sig forover bøje,
 idet han peger mod Himmelranden,
 hver Engleøje derud sig flytter,
 i Spænding aandeløst man lytter,
 forundret Fyrsten sig slaar for Panden,
 idet han raaber: “der har vi Manden,
 eller - bedre, der kommer en Mand.

Dog, en Ting kan jeg ikke forstaa
 hvorfra den Støj, de Skrig, det Brus,
 som skulde Himlen forgaa,
 det hele synke i Grus.

Men se, hvad er nu de mørke Striber
 der bagved over de lave Høje,
 en Sky som op over Randen stiger?
 Nej se, nu ud de til Siden viger,
 nu frem de sig over Kammen bøje,
 en Engleflok, nu ser jeg det nøje,
 er alt da avet vendt.

Hvad ser jeg, Flokke i skiftende Bølger
 fremstormer, som de et Bytte forfølger.
 Jeg hører Kampraab og vilde Skrig,
 lig Lyden af Skarer, der drager i Krig,
 af Hære, der efter en Fjende stormer,
 saa Bulderet sig for mit Øre former,
 som Lyde man aldrig har kendt”.

Han brugte Udtryk, han selv ej kendte,
 som aldrig var hørt af et Engleøre,
 Guds Aand ham lod dem paa Tugen føre,
 han talte om Ting, mens Kinderne brændte,
 han selv ej forstod engang skulle hænde,
 naar Tiden var inde, mod Tidernes Ende,
 men de var ej stort bevendt.

Bestyrtet Fyrsten til Hjertet sig tager
 og mumler: "Jeg synes en Mand de jager,"
 højt: "hør mig I Engle, jeg tror for Sanden,
 de Flokke hisset forfølger Manden,
 men hvem kan dette forstaa."

Nu mere og mere Englen sig nærmer,
 man styrtede mod ham, mens Fyrsten bad:
 "Treenige Gud, du Brødrene skærmer,
 gør atter vort Hjerte frimodigt og glad,
 din Styrke vi lider paa.

"Nej se, nej se, nu Flokken sig dølger,
 nu Englen de ikke mere forfølger,
 hvad skal der nu foregaa."

"Ja", raabte Englene, "se hvor de flygter,
 for et eller andet de sikkert frygter,
 det kan dog ej være os.

De flygtendes Hyl gennem Luften dirrer,
 skrækslagne Englene efter dem stirrer,
 stirrer og stirrer paa Trods.

"Nu ser jeg," Fyrsten med et udbryder,
 "hvem Manden er, som her man ser,
 det er jo Kæmpen, han Navnet nyder,
 han kalder sig selv for Kæmpen og ler:
 "Jeg er jo stærk som en Los."

Dog er ham mild i hele sin Væren,
 inderlig elsket af Gud,
 hans Valgsprog er: "Guds er Æren,"
 og blindt han følger hans Bud.

De Engle, som Gud gav Kæmpen at føre
 punktlig opfylder hans Ord,
 de kappes om hurtigst hans vilje at gøre
 i Luften saa vel som paa Jord.

Et "Hørt" fra fløjen til venstre slog fast,
 "det stemmer, vor Ven vi føjer i Hast
 og med Glæde, selv ved vort Bord."

Nu Kæmpen sig nærmer, som Pileskud,
 et Veraab fra Englene lyder:
 "Men kæreste Mand hvor ser han ud,
 hvad mon dog dette betyder,
 er der mon sket et Brud.

Hvad er der dog af hans Storhed blevet
 se, Panden er blodig, Koften er revet."
 "Hjælp Herre, hjælp Herre vor Gud."

En Skare som iler mod Kæmpen hen
 udbryder: "Vor stakkels elskede Ven
 sig os, hvad der er sket."

Et saadant Udseende aldrig er kendt,
 er Ulykkesbudskabet endnu ej endt,
 man er paa det værste beredt.
 De følger ham tro og tæ.

Med skælvende Læber og flagrende Haar,
 ilde tilredt, pjaltet og støvet,
 han hen i Fyrstens Arme naar,
 hans Kækhed ham synes berøvet,
 og han er forkommen og træ.

Han hvisker et Navn, men standser med et
det er, som om Stemmen svigter:
"Utrolige Ting i Himlen er sket,"
man fatter ej, hvortil han sigter,
hans Adfærd ligner ham slet.

"Fortæl, fortæl," ham Fyrsten tilskynder,
"hvad er det for Ting, du forkynder,
vi ikke fatter det ret."

Da svarer Kæmpen i sin Nød:
"Den mørke Herre Gud forskyder,
jeg hørte selv med Gud han brød,
hvor usandsynligt det end lyder,
det bliver Fyrstens Død."

"Fortæl os alt, men mere rolig,"
var Fyrstens Svar, "giv Tid, giv Tid,
Gud raader endnu i sin Bolig,
til ham vi sætter al vor Lid.

Fortæl det hele, men med Lempe
vi hører, og paa Gud vi tror,
du er vor Ven du kære Kæmpe.
og han begyndte med de Ord:

"Jeg kom med min Flok, som mange Gange,
den Gang I sang de profetiske Sange,
vi frydede os ved Strofen: "Kom Hjem,"
hvad har de dog ikke i Gem.

Jeg mine Engle i forvejen sendte,
jeg saa de Kursen mod dine vendte,
imens jeg selv blev en Tid tilbage
ved Højen, der, hvor "den store Drage"
ifølge Sagnet skal fostres frem.

Jeg gik og beundrede "Sagastøtten",
den blomstrende Følfod og Mælkebøtten
sin ramme Duft over Landet bar,
da hørte jeg Lyde, jeg ikke kendte
fra Dalen, der strækker sig bag ved Højen,
en jatzende Rytme, en sødsom Støjen,
jeg skyndte mig op for at se, hvad det var,
jeg mine Selvbetrægtninger endte
og tænkte: "Skal jeg være Nar."

Den mørke Herre stod midt i Dalen
stolt knejsende, myndig og skulderbred,
to Engleflokke hinanden bestred,
snart raabte han "frem",
snart "tilbage paa Pletten",
og Ordren blev fulgt over hele Sletten,
man kæmpede, som om det Livet gjaldt,
og mange blev liggende, hvor de faldt
tilsyneladende døde paa Valen.
(Jeg ønskede Staklerne Hjem.)

En Flok afsides, mismodige stod,
Samvittigheden var ikke god,
men Fyrsten var oprømt og lo,
lo og lo saa det skar.

Saa blæste han af og kaldte dem sammen,
begeistrede hele den hujende Flok
afhuggede Blomster med Fod og Stok,
hvad Mening var, jeg ej kunde fatte.

Af Mælkebøtten det brede Blad
de bandt en Krans, mens paa Hug de sad,
jo, - nu de på Fyrstens Hoved den satte,
de sang ham en Hyldest og til ham bad
og sluttede med et formummet "Amen."

Da sluttede de om Fyrsten Kreds,
 med Blomsterne hævet som Fakler,
 bekranset Fyrsten i Midten ses,
 man hører Ordren, medens der lees,
 "tag jer af de haltende Stakler,
 der hverken kan bruges til Vogn eller Kækk
 og tag og styrk dem med Himmerigs Mækk
 af Mækebøtten", han skreg,
 "hos os gædder ja eller nej."

Og Englene ondskafulde sprang
 og tvang dem til Mæken at drikke
 imens en Smædevisse, de sang,
 de hylende tog paa Vej.

"I kære Venner, vi styrke jer vil,
 drik Svende drik, drik Mod jer til,
 saa kan I bedre jer skikke,"
 De angrebne bort sig sneg.

Det svimlede for mig, til alt blev sort,
 thi dette kan næppe jeg tro,
 bestyrtet jeg vendte mit Ansigt bort,
 det maa paa et Fejlsyn bero,
 mig Blodet fra Hjertet veg.

Da rungede Fyrstens Ord, saa det sved:
 "Vi samlet nu er, som I alle ved
 for Himlens Gud fra Magten at sætte,
 vi taaler ej mere hans Tyrani,
 vi afryster Aaget, erklærer os fri
 og hjælper os selv til Rette.

Jeg river mig løs fra hans Slavebud,
 jeg ej efter Ære vil tørste,
 i Dag vil jeg være som Himmelens Gud,
 jeg selv vil være den største.

Fald derfor ned for den store Aand
 og tilbed," han flot udstrækker sin Haand,
 "da skal jeg til Styret jer sætte,
 med alt hvad I ønsker af Glæden her,
 med mere end hvad Eders øjne ser,
 I frit Eders Sjæde kan mætte.

Enhver som mig følger, skal selv blive stor
 og være i Himlen saavel som paa Jord
 sin egen Gud, om det gjaldt."

Et Bifabdsraab brød fra Englene ud:
 "Paa denne Dag skal du være vor Gud."
 De ned for hans Ansigt faldt.

"Saa skal I Fyrster og Konger være,
 ja Paver, om ej det forslog,
 I selv af Retterne for kan skære,
 og tale de tusinde Sprog
 der ætser som Syre og Salt.

Om end man vil herfra os drive
 og stjæle vor Ærespart,
 Gud skal vor Magt ej fra os rive
 og standse os i vor Start,
 om saa vi Djævlene blev kaldt."

Saa svor de alle den grusomme Ed:
 "Min Sjæl, om til Hel jeg skal falde,
 jeg aldrig, nej aldrig i Evighed,
 den gamle Gud vil paakalde,
 om Hel saa er nok saa hed."

Derpaa sprang de op, jeg saa en Ild
 en dyrisk i mangt et Øje,
 de svor ham Sjæl og Legem til
 og raabte: "Kun dig vi tjene vil
 i stedet for ham i det høje."

En lille forvirret Flok jeg saa
 beklemmt til Hjertet sig tage,
 i samme Sekund jeg tænkte paa
 det Sagn om den gamle Drage,
 det var mig i Sjælen brændt.
 Da vaktet jeg op af min Tankeflom,
 jeg maatte mig Gud befale,
 thi alt som Tankerne gik og kom,
 den onde begyndte at tale,
 jeg lyttede aandeløst spændt.

“Nu fører vi Krig, vort Sværd skal funkle
 ved aaben Magt eller i det dunkle,
 til Løgneren vi sætter vor Lid.

Ved Svig og List vi Folkene vinder,
 ved lynsnart Angreb vi Sjælene binder,
 vi gaar mod alt helligt i Strid.

De Engle som er, og den Slægt vi venter,
 de hører os til, vi Sjælene henter,”
 hørte jeg Ordene ufuldendt.

“Se nu kan I leve, hvordan I vil,
 more jer ud over alle Grænses,
 om Kødets I af hinanden flænses,
 I intet skal have at svare mig til,
 nu I har fra Herren jer vendt.”

Hver Engel syntes besat eller gal,
 og Tonen var raa, uhøvisk, brutal,
 man efteraber hinanden,
 man slaar og stikker, bander og ler,
 og mønstrende Fyrsten Flokken beser
 som Kongen med Kransen om Panden,
 som var det hele banalt.

Snart hjælper han frem, og snart han skædder,
 ham Ordene frem af Struben vædder
 at sejre i Striden er alt.

Hvordan man vinder er ligegyldig,
 den skyldige regnes for ikke skyldig,
 det har han dem ofte fortalt.

Nu øves en Flok i Kunsten at tale
 med Sandhedens Farver Løgneren at male,
 saa Uretten bliver til Ret,
 det synes at falde ham let.

Da raaber Fyrsten til hele Stammen:
 “Se det er at leve, nu bort med Skammen
 og bort med ham den gamle Gud,
 vi ikke behøver at holde hans Bud,
 det er en frivillig Sag.

Vi drak jo alle af Livets Elv,
 og derved blev vi som Herren selv
 udødelige i Evighed,
 hvad ogsaa selv han ved,
 nu kommer snart min Dag.

Han Livet ikke kan fra os røve,
 I ved jo, hvad der er sket,
 desuden ville det ham bedrøve,
 det har I fornylig set
 paa ham, som han alt forlod.

Ja selv om vi gaar vore egne Veje,
 “ved Gud”, vi dog hans Kærlighed eje,
 thi han er jo tossegod.”

Da raabte en Engel angstfyldt og vildt:
 “Du har os fra Herrens Kærlighed skilt,”
 i Graad han mod Jorden saa.

“Hvor kunde vi gøre Gud imod,
 vi syndede, da vi ham forlod,
 o lad os tilbage gaa.

Hvor kunde vi staa den onde bi,
 jeg vil ej mere, det maa I vi - -
 "Hvad, mukker du", Fyrsten Haanden udrækker,
 den grædende Engel til Jordan strækker,
 "da skal du Kærlighed faa."

Mit Hjerte i rædsel sig sammen krymper,
 i Dalen jeg skyndte mig ned at træde,
 han saa slet ikke, jeg var til Stede, -
 han kun paa den Slagne saa.

"Hvad er du dog for en usselig Stymper,"
 udbrød jeg, mens Haanden jeg paa ham lægger.
 "Ved du da ikke, at Herren du ægger
 til Vrede ved Engle at slaa."

Af Skræk gik Fyrsten næsten i Knæ
 hans Legeme skjæl, mens Benene ryster,
 dog fatter han sig, imens han sig bryster
 og raaber: "Vogt dig, du store Fæ,
 se helst at finde i Læ"

Er hid du kommen kun for at spejde,
 eller maaske du endog vil fejde,
 thi da vil jeg ilde dig spaa."

Men da blev hans Ansigt snedig og mild,
 skønt før det var baade ond og vild,
 en Udvej han pønsede paa.

Hans Tale blev rolig, stille og blød,
 og Ordene slebne fra Læberne flød,
 de grønne øjne blev blaa.

"Maaske du ikke det mente saa slem,
 maaske din Tale kun var forblommet,
 i saa Fald skal alt være glemmt;
 maaske som Ven du endog er kommet
 og da er der ingen Sorg."

Bag ved ham saa jeg et Par, som lo,
 mens hen imod Fyrsten de skotter,
 men Fyrsten vedblev med smilende Ro:
 "Min Ven" skønt øjnene spotter.

"Hvis hid du er kommen at være min,
 da skal du være den anden,
 og da skal du klædes i Karmosin,
 vi mangler jo netop Manden
 til Marschal i min Borg."

Jeg svarede fyldt med hellig Harm:
 "O Fyrste, hvad har I Stakler gjort,
 vend om til Gud i Bod, I Arme
 og bed om Adgang til hans Port,
 han er for Mildhed kendt.

Vend om, vend om, lad Herren raade,
 nu ser jeg klart, hvad Gud har ment,
 han staar beredt med evig Naade
 men skynd jer, før det er for sent.
 Derfor har Gud mig sendt."

Med venstre Haand tog han min højre Haand
 og svarede: "Ven lad os tale om Sagen,"
 med smilende Ansigt, men træk i sin Aand,
 han gav mig et rasende Slag paa Hagen
 og førte et nyt imod Panden,
 han ramte ved øjet, saa Gnisterne sprang
 som Stjerner, paa Hvævingens Bue,
 men endnu værre Bemærkningen klang,
 den svider, som Helvedes Lue.
 "Her har du dem for Fanden".

Jeg vaklede, vidste ej ud eller ind,
 af Slaget, jeg næsten var blevet blind,
 jeg stirrede maalløs paa Manden,
 men Flokken mig undte ej Ro.

“Minsanten, der fik du din Bekomst,
nu er det dig, der til Naade trænger,”
skadefro Engleflokken vrænger.
“Hvem var saa størst af I to?”

Nu kan du prange med blaagrøn Blomst,
den pynter herligt i Øeranden,
tju Mester Kæmpe, “Marschal”, “den Anden”,
blot du nu ikke med Næbet hænger.”
Skarerne skogrende lo.

Derefter Slagene over mig faldt,
med Spot og med Haan det regner,
den største Del dog “Faderen” gjaldt,
til sidst jeg for Slagene segner,
min Haand var svag, og min Fod ej snar,
hvor kunde jeg trodse den Lede,
og da mig Kampen blev alt for svar,
jeg glemte til Gud at bede,
men Herren kender det alt.

Jeg kæmpede længe, saa haard en Dyst
jeg aldrig tilforn har prøvet,
man da han satte sit Knæpaa mit Bryst,
var alt mit Mod mig berøvet.

Da spændte man mig i Dødens Reb,
mig Helvedes Angst havde fundet,
med Vennehaand og ved Træskheds Kneb
han syntes at have vundet.

En stormende Hyldest ombruste den fule,
mig slæbte man ind i “Fortvivlelsens Hule”
med Ordene: “Der du store Flab”
og satte en Vagt ved dens Gab.

Derinde, alene, slagen, forladt,
jeg spurgte mig selv, hvordan er det fat,
jeg raabte i Gru:
“Kom din Tjener i Hu,
der er mørkt i min Sjæl, det er Nat.”

Da var det, som foran mig Herren stod,
det gengav mig atter mit tabte Mod,
han gav mig sin Trøst,
jeg hørte hans Røst:
“Min Ven, om du tror, du skulde
igen forstaa, at jeg for dig stred,
du skulde skue min Herlighed,
thi Herren jeg er tilfulde.”

Jeg raabte: “Jeg takker, thi nu jeg ved,
at du er hos mig, jeg tvivler ej,
jeg ser, du følger mig paa min Vej,
dit Navn vil højt jeg paakalde.”
Mens ud jeg brød i en Takkesang,
som sikkert for Fyrsten sædsomt klang,
straks Rebene af mig falde,
min Herre selv for mig stred.

Jeg svang mig i Luften, mod Hjemmet for,
mens Vagten styrtede slagen til Jord
lammet af Herlighedsglansen.

Harmdirrende Fyrsten forfulgte mig hid
udspyende Eder, drevet af Nid
af Ondskaben drevet fra Sansen.

“Gud være dem naadig”, var Fyrstens Svar,
imens han saa paa de blødende Ar,
han mere til Gud end til Kæmpen har talt,
i Graad var Ordene næsten kvalt,
“lad Himlen ej lukke sig i.”

“Ja Gud lade Visdom og Kærlighed raade
og skaffe de fangne fri,
han alene kan løse den Gaade,”
genmædede Kæmpen, “Gud staa dem bi.”

“Jeg mærker”, sagde nu Fyrsten blidt,
 “at Englebørnene ilde har lidt,
 den mørke Herre har drevet sit Spil,
 han bort fra Guds Hjerter os drage vil,
 han selv har sluppet Guds Faderfavn,
 han bærer nok ej for intet sit Navn,
 o gid han fortryde det vilde.

En anden har prøvet de samme Kaar
 som du, og frelstes kun paa et Haar
 fra Fristerens grumme Ild,
 han staar hist henne, han lytter alt,
 han har os alt, hvad han led, fortalt,
 jeg frygter, at mange for vild,
 blot de ej angrer for silde.”

Det lød for Englene fast utrolig,
 at nogen hos Gud forlod deres Bolig,
 at Synd bor i Vennernes Sind.

De bad og raabte: “O Gud laan os Øre,
 frels Englene, lad dem tilbage føre,
 o Gud, drag i Hjemmet dem ind
 paamind dem o Herre, paamind.”

Der gaar et Suk gennem Englenes Rækker,
 tilbedende ser man, de Hænderne strækker
 mod Hjemmet i klagende Bøn:

“Barmhjertighed Gud, imod dem dig forskyder
 vor Bistand o Herre med Glæde vi yder
 at bringe tilbage hver snublende Søn.

O Gud, for din Naades og Kærligheds Skyld
 tilgiv hver, som angrer, med Fred dem fyld
 saa de bliver dine igen.

Du Herre er Gud, hos dig vi bliver,”
 de tillidsfuldt beder, mens Løftet de giver.
 Gud Herren er deres Ven.

- - -

“Hør” siger Fyrsten, “hør Klokkernes Klang,
 det er paa Tide, vi nedad drager,
 vi maa dog bringe det Budskab engang.”
 han Høvdingen fast i Haanden tager,
 Stemmen var frejdig og fast.

“Frygt ikke for Ondskabens Aandehær,
 Gud skal os vor Hjertesorg lette,
 det onde ej kommer Guds mindste nær,
 Gud Herren selv Dommen skal sætte,
 nu drager vi Hjem i Hast.”

De nedad stege med sagte Fart,
 saa sorgfyldt man aldrig har været,
 og snart man er der, kun alt for snart,
 som Skyldnere er man besværet,
 man ryster i kummerfuld Graad.

Hvor kan man bringe det sorgens Bud,
 berette om alt det onde
 til ham den elskede, Himlens Gud,
 man følte, at ingen kunde,
 Gud selv maatte finde paa Raad.

Før altid med Fryd man ned sig svang
 med Harpespil og med Jubelsang,
 nu mæder man ikke et Ord.

Man træder saa stille i Hallen ind,
 mens Taarerne væder den blege Kind
 og faar en Plads ved sit Bord,
 med bøjet Hoved men uden Smil
 det er, som Ansigtet ikke vil,
 thi Sorgen er dyb og stor.

Der sidder Gud paa Tronens Stol,
 ved Siden, hans Søn og Aand,
 mens Glorien lyser som en Sol,
 han Septret har i sin Haand.

Hans Blik gled sagte i Hallen rundt,
han skuer dem ind i Øjet,
hvor er hans Kærlighed vel dem undt,
han ved, hvad enhver har døjet.

Kun han kan frelse de tabte Faar,
som vanker vildsomt derude,
kun han kan læge de Sjæesaar
og løse den haarde Knude
og knytte de brudte Baand.

Se hvilken Godhed hans Øne melde,
Kraft, Mildhed, Fred de sammenfatte.
Hvo skulde ej Guds Naade gengælde,
hele hans rige Kærlighed skatte
og den paaskønne i Tro og Haab.
Man venter at høre et Raab.

Guds Øne spørger, men ej han taler,
og ingen evner at mæde Ord,
da rejser han sig, og Haanden maler
et Billede over det store Kor:

“En Drage, grusom, ond og vild,
hvis Tunge udspyr Had og Ild,
og som forstaar at ramme.
Et Hjerte kløvet af dens Pil,
Guds Kærlighed den dræbe vil
med Hadets vilde Flamme,
der drejer som et Bor.”

Kan Synden da kløve Guds Fadersjæl
her midt i hans Bolig og Borg?
Er Fyrsten Dragen, som saarer hans Hæl,
som bringer til Himlene Sorg?
Er Herren saa, naar han sørger?

Er Synden som Ild ved hans Hjerterod,
kan Kærlighedsdybet skilles ad,
har Syndens Følger saa skarp en Brod,
at Godhed fortæres ved Had?
Man gruer, mens Ønene spørger.

Guds Hjerte drikker saa besk en Skaal,
det store Frafald ham turrer,
hans Godhed er rystet til Overmaal,
hans Ansigt i Spænding dirrer.

Han elsker de Sjæe, som nu gik bort,
som Fjenden ham vil berøve,
skal da hans Kærlighed komme til kort?
Nej, nu skal den staa sin Prøve,
om ogsaa det holder haardt.

Da bryder Graaden som Floder frem,
Guds Himmel er blevet Taarers Hjem,
hvert Øje en Taarekilde,
en Hulken ud over Hallen lød,
og Taarestrømmene flød og flød,
som aldrig de standse vilde.

Gud vil sig fatte, det falder ham drøjt,
han først sin Pande maa svale,
men Klangen viser, han elsker dem højt,
nu da han begynder at tale.

“Hvor er min Fyrste, den mørke Herre,
se der, hans Trone staar tom,
kan Himlens Renhed en Sjæl besvære,
hvorfor mon han hjem ej kom.

Hvor er hans Flok, mon de ikke komme,
de fik dog alle mit Kald,
se der, de mange Pladser staar tomme,
har Fyrsten dem bragt til Fald.

Fortæl hvad ondt jer er vederfaret,
og I skal min Naade se,
det længe alt var mig aabenbaret,
men dette maatte jo ske.

Fortæl om ham, som imod mig strider,
skønt alt jeg jo forud ved,
fortæl om hine, som ilde lider,
jeg alt har beredt dem Sted."

Da traadte Guds Leder for Tronen frem
og siger: "Fyrsten er ej kommen hjem,
og Englene er ikke heller
men Herre hvordan skal jeg tale om
min Broder uden at fælde Dom."
(her Sorgen ham overvædder.)

"Hvor kan min Tunge det onde berette,
Fyrsten sig op imod Guderne sætte,
Fyrsten vil selv være Gud.

Han har sig alt belavet paa Krigen,
Engle forført ved Lokken og Skrigen."
(her brød han i Hulken ud,
men Herren taalmodig bier.

En Broder mig først sin Nød fortalte,
hvordan han blev fristet til slet at skalte
med de ham betroede Pund.

Da ej det lykkedes, Fyrsten ham truer,
nu over Brødrenes Adfærd han gruer,
han er her i denne Stund.
Tak Herre, at du befrier.

Straks da han havde os alt fortalt,
dyb Mørke over vor Glæde faldt,
hvad turde vi haabe og tro.

En Tyngsel lagde sig paa vort Sind,
og Taarer vædede mangan Kind,
thi hvem kunde nu bygge Bro.

Da hørte vi lyde af Kamp og Strid,
som aldrig var hørt i nogens Tid,
som Lyde fulde af Had.

Det var vor Broder Kæmpen i Nød,
forfulgt, men dog han gennem brød
han saa hen, hvor Kæmpen sad.

"Men Herre, lad Kæmpen selv forkynde
de Ting, hvori man saa saare synde,
han sidder jo der i Englenes Midte,
han ved, hvormed Fyrsten Himlen besmitte,
han selv fortæller det bedst."

Man hører Gud Herren Kæmpen befale:
"Kom frem lad os høre, hvad du har at tale,
forkynd os de ting, som angaar os alle,
men dog de frafaldne mest."

Da traadte Kæmpen for Tronen hen
med Kinden ophovnet, iturevne Klæder,
vansiret, man kendte ham knapt igen,
og bad, skønt endnu han græder:

"Vær naadig, o Gud, mod Englenes Skarer,
ved Fyrstens Voldsfærd de ilde farer,
der alt var nogle, som havde fortrudt,
letsindigt at have med Hjemmet brudt."

Hans Tale er stammende ufuldendt,
det kniber at holde Traaden,
han knap er tilbage til Livet vendt,
han grunder endnu over Gaaden,
og famlende bliver han ved:

“Fyrsten oplærte Flokken til Krig
mod Guddomsmagten i Himmerig,
mod alle, ja selv mod kommende Slægter,
gav Løfter til dem, som for ham fægter
om Ære og Magt i Evighed.

Han talte end mere om Livets Flod,
hvoraf du Englene drikke lod,
som gav over Døden Sejr.

Han fablede om din Kærlighed,
som dækker Synderen i sit Skred,
som alt det onde opvejer,
fortalte at selv paa den onde Sti
hvor Syndens Søle man vader i,
man dog din Kærlighed ejer,
han sagde: “Som I har set og ved”.

Da brød fra en Engel sig Taarer Vej
en Ordstrøm ud af et Hjertes Kvide:
“Hvo kan til slig Kærlighed sige nej,
jeg kan det ikke, det maa I vide,
o lad os vende tilbage til Gud.”

Et udraab fra Englene Kæmpen afbryder.

“O Under, har Kærlighed saadan Magt,
at Ondskaben selv er den underlagt,
at Løgnen maa være dens Bud;
da atter Guds Kærlighed sejre skal
og rive de Brødre, som bragtes til Fald,
af Ondskabens Lænker ud.”

Et Glædesglimt over Guds Ansigt fløj,
“min Kærlighed strækker til lav og høj,”
svarede Gud mens til Kæmpen han nikker.

“Straks Englen havde bekendt sin Gud,”
fortsatte Kæmpen paa Herrens Bud,
“af Fyrsten den blev til Jordan strakt,
han var i højeste Grad opbragt,
før var han paa Sejren sikker.

Da traadte jeg til forfærdet og harm,
min Haand jeg lagde paa Fyrstens Arm,
jeg kaldte min Ven for en Stymper.

Herre, jeg maatte det have bekendt,
nu er jeg selv i Vrede endt,
mit Hjerte ved Tanken sig krymper.

Mit Ønske var saa oprigtig ment,
at redde dem inden det var for sent,
af Sorg det i Sjælen brændte.

Jeg bad dem atter at vende om,
jeg sagde til dem, at blot de kom
og hele Synden bekendte,
ej Naade blev dem forment.

Først blev han heftig, saa atter mild
med Haanden han greb om min saa snild,
tiltalte mig varmt og fortroligt,
han bød mig at gaa med sig selv i Pagt,
tilbød mig Ære og anden Magt,
som om han tænkte det muligt.

Dog, hvorfor taler jeg om mig selv,
min Tale flyder ja som en Elv,
at klage var ikke min Agt,
tilgiv mig hvad jeg har sagt.

Dog Herre, vi beder endnu en Bøn;
at du vil til Naade dem tage,
saa mange vist alt har angret i Løn,
o, kald vore Brødre tilbage.

Vi beder dig Herre, vi kender din Hu,
red vore Brødre af denne Gru
lad Bønnen dit Hjerte behage."

Trods Sorgen Guds Engle istemmer en Sang:
"Hossanna, o hjælp os", saa frejdig det klang,
"Hossanna, Hossanna, vor Gud."

Gud ser hver Engel saa fast i Øjet,
alvorligt, men dog saa mildt,
skønt Sorgen har Furer i Panden pløjet,
og Ryggen under dens Vægt er bøjet,
er Ansigtet lige snildt.

Han retter sig, ser paa Kæmpen og siger:

"Tag Englene der, kun den lille Skare,
til Fyrsten i Dalen du hastigt skal fare,
hils Fyrsten, han straks for min Trone maa staa,
samt alle de Engle ham efterfølge,
sig, intet han skal for sin Herre dølgge,
prøv ind til hans Hjertes Grund at naa,
sig, Regnskab du maa for Herren aflægge,
og ikke med Træskhed og Svig ham ægge,
og byd ham at agte derpaa.

Sig alle, som ærligt sin Synd fortryder,
med Ondskabens Aander i Sandhed bryder,
skal atter Forladelse faa.

Min Kraft jeg dig giver, saa fast du staar,
hvis Ondskaben vil dig bekrige,
den Styrke ej op til min Styrke naar,
for den maa selv Djævelen vige.

Paa een Ting endnu vil dog Naade bero,
skønt Kraft er dig given, du ingen skal tvinge,
kun de, som har Længsel, du til mig skal bringe,
kun frivilligt Folk skal i Himmelen bo,
kun frivilligt Folk skal til Himlen du hverve,
vi ellers vor Salighed vilde fordærve.
Vær stærk, min Høvding i Tro."

- - -

Saa drog den lille Skare af Sted,
signet af Gud, som gav dem sin Fred,
kun faa og ej af de første.

Man drager af Staden stille og tyst,
dog Kærligheden giver dem Lyst,
kun Kæmpen var mellem de største,
om end kun en slagen Mand.

For første Gang ej Englene sang,
det er, som Harpen har mistet sin Klang,
nu ser man det bakkede Land.

Gud regner dog ikke med Styrke og Tal,
kun det, at man gaar i Tro, naar man skal,
og regner med Gud som sin Styrke.

Man flyver saa sagte og taler kun lidt,
men selv om de frafaldne taler man blidt,
skal Faderen atter de dyrke.

Man hører alt Støj dernede fra Dalen,
snart var man den ganske nær,
en hylende Flok er samlet paa Valen,
men, hvilken Forskel paa "Den" og paa "Salen",
paa dem og paa Brødrenes Hær.

“Hov se, der har vi den væddige Kæmpe
med samt hans skinhellige Flok,
han denne Gang farer mere med Lempe,
eller maaske han igen vil kæmpe,
da skal han for Dyden faa nok.

Eller maaske har Kæmpen fortrudt,
han ej tog det Job, ham før blev budt,
maaske han nu bedre det skatter.

Jeg synes jo nok, han har skiftet Kulør,
jo Kæmpen ved nok, hvad sig hør og bør,”
blev sagt med en skraldende Latter.

Af Eder og Haansord, der lød en Flom,
endnu før Skaren til Jorden kom,
Guds Sendebud ikke det fatter.

Den lille Skare af Skræk blev Stum,
og Tanken stod næsten stille,
thi aldrig før i det vide Rum
lød Ord saa onde og vilde.

Lidt til en Side en Gruppe staar
med Øjne forgrædte og røde,
en Hulken frem til de kære naar,
med Længsel man ser den i Møde.
Man ser , at de har det ilde.

Der er saa stille og sommerlunt,
det er som Naturen græder,
Skoven staar yppig med Tone i brunt,
og Duggen Planterne væder.

Træerne bugner med tolvanges Frugt,
og Bækkene klukker i Lejet,
Blomsterne pranger i Dalens Slugt.
Alt dette har evigt man ejet.
Nu ned paa Jorden man træder.

Er da alt dette slet intet værd,
hvorfor har Brødrene sveget,
hvorfor omsmedet Luren til Sværd,
Freden fra Himlen er veget;
man mindes paany om sin Færd.

Der skingrer et Raab: “Naa, hvad vil I saa her,
svar, ellers skal snart vi jer flytte;
vælger I Gud, eller Fyrsten der,
for Helvede, nu maa I bytte.”

Da taler Høvdingen, stærk i Gud:
“Af Himlens Herre, vi fik det Bud,
en Hilsen at bringe til store og smaa,
I maa jer berede for Gud at staa,
I maa ham Regnskab aflægge.

Du Fyrste, din Herre dig tilbyder Fred,
han venter med Længsel paa dine Fjed,
kun maa du klare for ondt og godt,
han hilser, I alle maa komme blot,
I ej vil med Træskhed ham ægge.”

Fyrsten let henslængt paa Grønsværet sad,
paa Hilsenen næppe han svare gad,
han smilte saa godt, han kunde.

Til sidst han svarede: “Ærlig talt,
er du saa stor en Tosse,
tror du maaske, Gud kan ordne alt,
selv dette, hjem os at losse,
vi sejler for aabne Sunde.

Vi stolt har oprettet vor egen Orden,
 et Rige til Frihed, til Fremdrift og Kraft,
 vort Folk skal sejre ved Lynild og Torden,
 ved Ordenens Kræfter, ved sydende Saft,
 ved Lighed for Loke og Tor;
 hvis ellers din Fatteevne slaar til,
 ved Kræfternes frie Spil,
 ved hvad der i Folkene bor.

Din Gud har indkredset Ordenens Tanker,
 og hæmmet ved Selvtægt vor skabende Kraft,
 ukueligt hæftes vort staalhaarde Anker
 i jernhaard beslutsomhed, Sener og Saft,
 hvad saa I og Guderne tror;
 Tro mig, der kommer en Opgørets Dag,
 da Klokkerne falder til Slag,
 saa hør desuden mit Ord.

Vi sidder ej i Vorherres Lomme,
 vi kæmper med haanlig Latter,
 vi rører efter Behag vor Tromme,
 vi ikke hans Naade skatter,
 Bum og Basta og holdt.

Vi blæser en March, om Gud os vil dømme,
 vi har nu andet at skikke,
 vi kører Kareten med egen Tømme,
 hils blot, at vi kommer ikke,"
 sluttede Fyrsten koldt.

Da svarede Kæmpen med Graad i sin Røst:
 "Et Budskab vi har, som bringer jer Trøst,
 hvis Ondskaben I af Hjertet fortryde,
 vil Gud ej sit Venskab med nogen bryde,
 enhver som vil angre sit onde Sind
 bød Gud mig føre i Hjemmet ind,
 hvi vil I Guds Naade forspilde."

Med Haansord Fyrsten forhærdet svarer:
 "Vi nok os uden Guds Naade klarer,
 det kunde du med, om du vilde."

"Kom Brødre, kom, bad Kæmpen i Nød,
 et Afslag nu vil bringe jer Død,
 o kom, før det bliver for silde."

Da lød en Stemme, den famlede lidt:
 "Vi kommer o Høvding, vi kommer frit,
 Fyrsten har nok os plaget.

Vi har vor Brøde for længst fortrudt,
 Gud gjorde os Ret, om vi blev forskudt,
 om vi blev af Himmelen jaget.

o Høvding, hvis Gud har saa naadigt et Sind,
 saa før os igen i hans Kærlighed ind,
 om ogsaa vi har den vraget.
 Gud fri os fortabte og arme.

Fyrsten sprang op med knyttede Hænder,
 han rasende svor, imens han skar Tænder,
 og Fraaden staar om hans Mund:

"For Helvede, bliv, ej saadan I slipper."
 Han efter dem stormer, mens Stemmen glipper,
 men standser i samme Stund,
 skønt Legemet ryster af Harme.

Thi Kæmpen sig stiller for Fyrsten hen,
 og svarer dæmpet: "Uartige Ven,"
 og Stemmen er frejdig og varm,
 "Gud gav mig sin Kraft, nu er det for sent
 at fange de Engle, som du har ment,
 nu falder du selv for Guds Arm."

Da lød der fra Flokken et rasende Hyl,
mens Luften af Eder er ram:
"Se, det er saa, hvad I kalder Idyl,
de lumpne frikendes for Straf og Skyld,
nej fy for den lede Skam."

Det regner med Skædsord og bidende Vid,
med onde og haanende Ord,
de undslupne søger at nærme sig hid
til Kæmpen og ham sig betror,
paa ham Udfaldet beror,
alene paa Gud og paa ham.

Da siger Kæmpen, imens en Sky
af Sorg hans Ansigt falmer:
"I kunde blevet Guds Børn paany,
i nye Himle lovsynge med Fryd
hans Navn med de gamle Salmer.

I selv har valgt, ved egen Skyld,
Guds Arm vil til Straf jer ramme,
nu Nød og Nag, en stinkende Byld
for evigt Tungen vil lamme.

Vi bad og nødte, Gud hørte vor Bøn,
han gav os Tilsagn om Naadeløn,
om blot I vilde jer skamme."

De vrængede haanende: "Blive hans Børn,
den onde skal os anamme."

- - -

Der gik et Gys gennem Englenes Sind,
i Hast sig mod Hjemmet sig vendte,
i Helvedes Mørke man skuede ind
i Ting, som man forhen ej kendte.

Man nærmer sig sagte til Stadens Port,
de genløste ryster af Spænding,
den nyvundne Glæde svandt atter bort
i Tivlens omskiftende Brænding.

Da aabner sig for dem Hjemmets Dør,
den Indgang aldrig man glemmer,
man næppe er indenfor Døren, før
de sky bag Tæppet sig gemmer,
som brudte og knækkede Rør.

Straks træder Kæmpen for Tronen hen
og bukker, mens Rødmen stiger,
Gud hilser sin Høvding mildt igen
og tøver lidt, inden han siger:

"Fortæl saa, hvad der er hændt."

Da svarer Kæmpen, han har sig vendt,
med Blikket mod dem dernede:
"Mig fulgte fra Fyrsten en lille Flok,
ej mange, men sikkert ærlige nok,"
(man hørte de omtalte bede.)

"De vovede næppe at komme frem,
og bedre det var ej paa Vejen hjem,
til Bod de længe var rede.

"Men Fyrsten, hvad svarede Fyrsten da,
ham bringer du intet Budskab fra,
udbrød Gud i sin Kvide.

Da svarede Kæmpen nølende kort:
"O Gud, hans Redelighed er omme,
med Haansord han viste din Tjener bort,
den mørke Herre vilde ej komme,
han vil ej af Anger vide."

Der staar en Strid i Guds Hjerterod,
mens Taarerne strømmer mod Tronens Fod
i sønderlidende Smerte.

Gud hvisker kaldende Fyrstens Navn,
som vilde han drage ham i sin Favn:

“O mørke Herre, o elskede Søn,
hvi hører du ikke din Herres Bøn,
hvorfor vil du knuse mit Hjerte.”

Guds Hjerte kan ej sig til Dommen beslutte,
Gud beder i Bønner, stødvise, brudte:

“O hør mig, I Børn, min Engleskare,
hvi vil I med Fyrsten i Afgrunden fare?”

Det syntes, som talte Gud med sig selv,
hans Tanke for rundt som en fossende Elv,
hans øjne gled ud over Englevrimlen:

“Skal Ondskaben trives i selve Himlen,
de onde bryde de saliges Vej.”

Gud svarer sig selv med et tydeligt “Nej.”

Gud krammer haardt Baldakinens Søm,
i Tronstolens Fuger det knager,
hans Ansigt er fast, skønt usigelig øm,
han nu sin Beslutning tager,

Gud tøver endnu en føje Stund,
det sitrer sært om den trætte Mund,
et Gys gennem Legemet jager.

Dog, hvem kan beskrive Guds Væsens Sider,
de Udtryk der over hans Aasyn glider,
Medlidenhed, Kærlighed, Afsky, Dom.

Snart er de vrede, snart blide og milde,
snart varsler de Fred, snart tyder de ilde,
de kommer og gaar i vekslende Flom,
præget af kvalfuld Ve.

Gud kan ingen naadig Udvej finde,
til sidst beslutsomme Træk sig binde,
hvad mon der nu vil ske?

Da skete et Omslag forfærdende brat,
den stærke Glans i Guds Øje blev mat,
en Skygge gled ud fra Salen.

Et skel mellem ondt og godt er sat,
thi udenfor er nu den begsorte Nat,
dog lyser Guds Aand over Hallen
kærlig og skinnende klar.

Guds Skygge gled ud gennem Stadens Port,
et knugende Mulm, forfærdende sort
sig bredte over Guds Himmel.

Da Lyset bort fra Guds Ansigt svandt,
ej heller der Lys over Himlen randt,
til hele den faldne Vrimmel, som Lyset i Øjnene skar.

Guds Stad har ej Lys af Sol eller Maane,
(Johs. Aab. 21 — 23)

Guds Kærlighed kunde ej Englene skaane,
skønt Dommen er ham forhadet.

Og Mørket de frafaldne Stakler rammer,
de onde dog ingenlunde sig skammer,
de er af Guds Aand forladt.

Blandt Fyrstens onde forvildede Skare,
man hører blandt andet et: “Gud bevare”
de griber om Sværd og Stav.

I Sjæmørket de ej sig besinder,
men ind over Staden Lyset skinner.
Den staar som et funkende Hav.

“Fremad” Fyrsten heftigt befaler,
“vi ikke med Gud om Naade taler,
mig skal han ej gøre from.”

De larmende ind imod Lyset higer,
“Gud skal ej herske,” hidsigt han skriger,
“jeg vil ikke høre derom.”

Hængerrige Tanker i Hjerterne bruser,
mens fremad mod Lyset i Staden man suser.
For Gud som et hvirvlende Blad.

Med vrede Øjne, forhædede Sind
brød hele Flokken i Lyskredsen ind
for Herren at trodse i Had.

De ind for Guds Trone i Hallen naar,
da, som ved et Trylleslag, Skaren staar,
Guds Engle sad stille og bad.

Gud rejste sig brat paa sin Kongestol,
Guldglorien lyste om Panden,
da lød der en Opsang i tonende Moll;
“Herren er Gud, og ingen anden.”

Den lød fra Hallens Titusinders Stemmer
“Et Minde”, de frafaldne aldrig glemmer,
rytmisk og rungende fast.

Forfædede vender de om og flygter,
i Rædsel Gengældelsens Dom de frygter,
dem Modet forlader i Hast.

Da lød fra Tronen Guds Stemme: “Stands,
vil stadig I opsigte Pagten,”
og Skaren stod blændet af Herrens Glans,
bundne af Guddomsmagten.

Fyrsten staar lammet, det trodsige Sind,
de mange hovmodige Tanker
krydses af Gud, men Fyrsten er blind,
i Selvet kaster han Anker.
Selvet er hele hans Tragten.

For al hans Vælde der er sat Bom,
de Synsperspektiver der gik og kom
brød frem nu i Mellemakten.

Prægtige Troner var ordnet i Rækker,
de sirligt rundt om Guds Trone sig strækker,
hver Trone den hædrede Mands.

Der tæt ved Guds havde hans jo været,
den mørke Herre var blevet æret,
nu var den ej mere hans.

Hvorfor havde han ej faaet den første,
han sad jo i Gudernes Nævn,
nej, nu i Dag vil han være den største,
eller som Dragen i Sagnet tørste,
hige umættelig efter Hævn.

Gud ser i Fyrstens det haarde Blik,
han læser hans lønligste Tanker.
Endnu faar Fyrsten et faderligt Nik,
skønt dybt han i Synden vanker,
et Nik, som tilbyder Fred.

Men Fyrsten er tavs, hans trodsige Aand
ej Naade modtager af Herrens Haand,
man ser, han er fnysende vred,
ond Blikket mod Jorden han vender.

De ventede begge, Aand mod Aand,
omsider løstes Guds Tungebaand,
og Fyrsten et Ord han sender,
da denne endnu holder Rast.

“Du Fyrste, træd frem med dine Skarer.”

Paa Kaldet dog ikke et Ord han svarer,
han svarer kun med et Kast.
“Kom hid, du og dine maa Regnskab gøre,
hvad vil du frem til dit Forsvar føre,”
gentog Gud Herren, og Stemmen var fast.

Da traadte “de onde” i Hallen ind,
med trodsige Øjne, forhædede Sind,
men ingen for Herren bukker.

Tavse de stiller sig op paa Rad,
forgæves Gud Herren bød og bad,
“forgæves”, Gud Herren sukker.

Nu talte Herren med Alvor og Varme,
bedrøvet og sorgfuld, men uden Harme;
“Svar mig, før Himlen sig lukker,
svar mig, min Gerning har Hast.

Hvi kom du ej hid, da min Tjener jeg sendte
til dig med Bøn om at komme tilbage,
du vidste jo dog, at jeg ærligt det mente,
hvi vilde du ikke min Naade modtage.”
Det var, som om Stemmen brast.

“Det ikke sig med min Ære forlener
at tage mod Ordre af slig en Tjener,
det passer ikke min Stil.

Man burde udvist mig større Ære,
derom der ingen Tvivl kan være,
han svarer med et haanligt Smil,
“for Naade jeg mig betakker.”

“Hæ Naade nu og i Evighed,”
Hans Engle ham eftersnakker.

Da var det, som døde Guds Kærlighed,
hans luende Blik dem traf, saa det sved,
forhædet tilbage de viger,
de frygter Guds Vrede, men angrer dog ej,
til Herrens Kærlighed siger de nej,
Gud stirrer paa Fyrsten og siger,
og nu er hans Vrede grum.

“Saa kom da frem du Drageaand,
med dine usalige Aander,
du faar nu din Straf af din Herres Haand,
hvor meget du siden dig vaander.

Hvorfor? Fordi du blev Fader til Synd,
fordi du ej vilde fortryde,
besmittede Himlen med Ondskabens Dynd,
og lærte Guds Børn at skryde,
det samler sig alt i en Sum.

Du mente at være saa stor som Gud,
begyndte med Selvet at tinge,
du lukkede Hjertet til for mit Bud,
du ansaa min Gerning for ringe,
hvor er dog din Fremfærd dum.

Jeg tiggede, tvang, men du havde ej Trang
til atter at søge min Naade,
din Synd skal fortrydes en Evighed lang,
for Helgener være en Gaade,
skal være din Sjæl til Dom.

Du Trods og Løgn og Opstand fandt paa
for Selvet at bringe paa Fode,
da Synden slog Rod og dens Frugt du saa,
du selv paa Bedraget troede.

Du førte Guds Børn i Broderkrig,
profan og raa, paa Sagasletten,
din Udaad er fuldtud Dragens lig,
som den, du forvender Retten.

Du saa de angrendes store Nød,
de frafaldnes Daarskab du støtter,
du, Fyrsten, Beskhed for Fred dem bød,
langt værre end Mækebøtter,
den nu skal bære dit Navn.

Din Træskhed skal nu for evigt afsløres,
paa Løgnen i Himlen en Ende gøres,
mit Rige oprette til Gavn.

Du ringeagtete Himlens Fred,
Barmhjertighed, Retfærd og Kærlighed,
de hellige Engles Hær.
Sandhed, Hengivenhed, Brodersind.
Du førte i stedet Hadet ind
ved Løgnens tveæggede Sværd,
nu Lønnen dit Hjerte er nær.

Jeg saa dit Anslags onde Bedrift,
du dannede Bryder af Skjald,
jeg saa, du dyppede Syndens Gift
i Hjerter, du bragte til Fald.

Du har kun et Maal at blive, stor,
du vragede Kerne for Skal,
om Vejen gaar gennem Sjælemord,
ej volder dit Hjerte Kval.

Jeg saa din Attraa din fule Færd,
din Længsel var kun dit Køds Begær,
Giftslangen du har i dit Skjold.

Jeg saa, da du ranede Englens Fred,
smidig, snedig og snigende kold,
jeg saa, da du slog den grædende ned,
da mod Kæmpen du øvede Vold.

Nu lukker sig for dig Himlens Hvædv,
af Guder er der kun een,
thi da du ej kunde naa mig selv,
du voldte Englene Meen.

Nu maa du selv for Dommen staa,
thi den, som rører ved mine smaa,
har rørt ved min Østen.

Den himmelske Salighed har I fordærvet,
den mindste i Himmeriges Rige er størst,
den evige Straf I selv har erhvervet,
en sugende utilfredsstillet Tørst,
en Længsel, hvor intet jer Fred kan skikke,
et nagende Savn, som I kender først,
naar Græmselens Luer for evigt jer slikke,
og ej der er Naade mer.

Du onde, før kendt under bedre Navn,
blev kaldt Guds Ven, os begge til Gavn,
jeg dig som min Fjende ser.

Du Beelzebul, "Satan" dit Navn skal være,
dig afsky enhver, som Herren vil ære,
og frygte at komme dig nær.

Du Engle bedrog, du selv er bedragen,
al Ondskab engang vil komme for Dagen,
thi intet er skjult for Gud.

Hvi vilde du ikke din Højhed bevare,
hvi brød du saa grumt mit Bud."

"Hvi fulgte du Fyrsten, du Engleskare,
hans Storhed faldt i et Nu."

Fyrsten ej eet kan til Tusinde svare,
hans Engle er fyldt med Gru.

De frafaldne hører, mens Lemmerne skædver,
Guds Naade ej mere sig over dem hvædver,
nu lukker Guds Himmel sig i,
selv Fyrsten er ganske af Frygt betagen,
hans Hjerte raser, han staar som en slagen,
og nu er det hele forbi.

Gud Herren Aandernes Dom afsiger.
De rustne Hængsler på Dødslemmen skriger
for Ondskaben skal sætte Bom.

“Du Satan maa vige, enhver, som for vild,
skal styrtes i afgrundens Lænker.
I har jeres Bolig i Helvedes Ild,
i Ondskabens selvgjorte Rænker,
til Herrens den store Dag til Dom.”

I samme Sekund, som Dommen faldt,
de onde forstod, at nu det gjalt,
at nu bliver Livslykken ringe,
men skal de helt sættes udenbords,
skal Himlen eller den nye Jord
ej høre Harperne klinge.

De ved ej, hvad siden ofte er hændt,
at knust og sønderbrudt Instrument
i Mesterens Haand, ved hans skabende Aand,
langt skønnere Toner kan bringe.

De greb Instrumenterne haardt og fast,
og i et vildt Dæmonisk Kast,
og med et Brag i Ild og Røg
mod Jorden, Stregnelegene fløj,
saa alle Baandene brast.

Længe, længe, længe, længe
en skurrende Lyd af bristede Streng,
hjertesønderrivende, ru,
fortalte om Dommens Gru,
det sønderlemmende Slag.

Gud lukker for Afgrundens Døre op,
et isnende Mulm dem steg imøde.
“Den onde og alle de aandeligt døde”
blev styrtet i Dybet i samlet Trop
i et eneste knusende Drag.

Da lød der fra Mørket et rasende Skrig,
en hængerrig tusindfoldig Stemme:
“For Helvede, det skal vi aldrig glemme,
før skal vi brænde os selv til Lig.”
Et Bulder som Torden paa Dommens Dag
mens Afgrundens Porte faldt i med et Brag.

- - -

Det var som i Kulde Guds Engle gøs,
som Taaren til Is paa Kinden frøs
i fast unænelig Gru,
en knugende Mare Skarerne red,
man anede ikke, om Tiden, der skred,
var Evighed, Tid eller Nu.

I dump usigelig navnløs Kval
sidder Guds Engle i Himlens Hall
og tænker paa den, som før bort.
De Brødre, som før til Gud satte Lid,
er borte, borte til evig Tid,
de kom for Herren tilkort.

Er det da muligt, at de er fortabte,
forstødte og det i et Nu,
er det da muligt, at de, som Gud skabte
ej mere skal kommes i Hu,
skal dømmes endnu en Gang.

Man mærker slet ikke, at Tiden skrider,
tænker ej paa, der er andre, der lider,
hvem Tiden er knugende lang.

Man helt har glemt det Løfte, Gud gav
paa deres indtrængende Bønner,
nu sad man stille fortabt og tav,
har ogsaa Gud glemt sine Sønner?
Nej, nu skal der fødes Sang.

Ogsaa de faa forløste sad
fortabte i deres Vaande,
de hungrende Øne mod ham bad,
de næppe tør drage Aande,
har Gud endnu Naade gemt.

Gud hører det udtalte Raab,
i Sjæene skuer han ind,
de milde Øne dem giver Haab,
han ser de bøjede Sind,
med Klokken han giver et lille Klemt
han er for Retfærdighed stemt.

Da høres med et en sagte Lyd,
og stille lister de frem,
skønt grædende, er de fyldt med Fryd,
Gud byder dem velkommen hjem.

“Forbarm dig o Herre,” brød de ud,
“tilgiv os vor skyld, vi brød dit Bud,
vi skyldtes med hine i Dybet at jages,
vi af vore Synders Mangfoldighed plages,
vor Brøde er stor, vi kan den ej bære,
o Herre, vil du ej naadig os være,
os klæde i Kærligheds Skrud,
vil atter du være vor Gud.”

Med Smil Gud svarer den bedende Flok,
mens Favnen han aabner i Længsel;
“Børnlille, min Kærlighed kender jer nok,
jeg kendte forud eders Trængsel.

Alt, hvad I forbrød, skal være som glemt
skal skjules i Kærligheds Gemme,
jert Hjerte skal inden i mit være gemt,
I selv skal i Naaden det glemme.

Mit Hjerte skal atter finde paa Raad
og læge de smertende Vunder,
I aldrig herefter skal kende til Graad,
thi deri min Miskundhed bunder.

Mit Lys skal tændes i Himlen paany,
I atter skal Salighed finde,
der atter skal tændes et Morgengry,
velsignede Naadeunder.”

Den grædende Flok man smilende ser,
man iler imod dem, man nikker og ler:
“Nu ved vi, hvad Naade er.”

Da løstes paany hvert tungebaand,
et jublende Englekor
frembar en Tak til Guds Faderaand,
som Himlenes Himle bebor:

“Al Naades Gud, al Naades Gud,
trefoldig Herre i himmelsk Skrud
lad Himmerigs Klokker ringe.

Al Naades Gud, al Naades Gud,
vi lover dit Navn, vi henter din Brud
til Takten af Englevinge,
til Glæde al Evighed ud.”

Da tændte sig Lyset i Himlen igen,
det bruste med nye Sange,
et Tonevædd gik over Himlen hen:
“Gud Herren er atter Englenes Ven,”
unævnelig salige Klange.

“Vælde og Ære, evindelig Pris
højlovet er Aanden i Paradis,
Amen, Halleluja, Amen.”